

vi allerede er et af de Lande, som har den højeste Luksustold, og — man kunde maaske føje til — et af de Lande, der har givet Luksusbeskatningen det største Omfang, som har kaldt saadanne Varer eller Forbrugsartikler for Luksus, som ingen andre vilde finde paa at benævne saaledes. Vor Luksus gaar lige fra Peber, som man skulde tro kunde ligestilles f. Eks. med Salt, til Kantebaand af Silke i en Kasket, hvorved Kasketten, som ellers ikke behøver at være en overordentlig Luksus, og som dog er en Genstand, man kunde tænke sig en Mand anskaffe sig uden egentlig at kalde ham forfalden til Luksus, drages ind under Luksusbeskatningen. Man kunde nævne en Mængde Ting, som det er lykkedes den højtærede Minister, fordi han vil have Penge ind i Kassen, at faa draget ind under sin Luksusbeskatning. Men den højtærede Minister siger nu, at man kan tænke sig at begrænse Indførselen gennem Luksusbeskatningen. Tør jeg spørge: Har det vist sig paa et eneste Punkt? Jeg har set, at Luksusbeskatningen har givet den højtærede Finansminister mange Penge, men jeg har ikke set nogen Opgørelse, som viser, at Luksusforbruget, Forbruget af de Varer, der falder ind under Begrebet Luksus, er blevet mindre her i Landet. Tværtimod er der al Grund til at tro det modsatte, for ellers vilde den højtærede Minister ikke have faaet de Penge ind, som han regnede med. Jeg kan nævne et andet Eksempel: Den højtærede Minister regner jo den bekendte Restaurations- og Kaféskat som Luksusbeskatning og har flere Gange givet dette Udtryk her i Tinget; men jeg maa dog sige, at det lader ikke til, at Forbruget er gaaet ned. Den højtærede Finansminister regnede med omtrent 20 Mill. Kr. som højeste Indkomst ved Kaféskatten. Ikke desto mindre ser det allerede i indeværende Aar ud til, at den højtærede Finansminister vil faa omtrent 21 Mill. Kr., maaske noget mere, ud af denne Beskatning. Det viser, at Folk dog ikke undlader — hvad jeg ogsaa vilde undre mig over — at gaa paa Kafé, drikke en Kop Kaffe og spise nogle Stykker Smørrebrød, fordi man drager dette ind under en Beskatning af Luksus, under en Beskyldning for Luksus.

Hertil maa jeg maaske føje, at alle moralske Taler kan man saa udmærket godt spare sig. Al moralsk Tale om, at Folk skal indskrænke deres Forbrug og spare, er saa unyttig, at hvis der er noget Sted, man kan spare, kan man spare paa de Taler. Hvis en velhavende Direktør eller

en velhavende Gaardmand, den ene til sin Arbejder, den anden til en Landarbejder, siger, at han skal spare, vil den paagældende utvivlsomt svare: Nu kan du begynde med at sætte dig paa det Niveau, jeg lever paa, saa kan vi bagefter tale om at spare. Og hvis omvendt Arbejderen sagde til Direktøren eller Landmanden til den velhavende Gaardmand, at han skulde spare, vilde den paagældende sikkert svare, at han indrettede sit Forbrug, som han havde Raad til, og at det snarere var den anden, der skulde arbejde mere og tjene mere, end at *han* skulde spare. Der er kun to Kategorier af Sparere: Dem, der ligger i Blodet — der kan undertiden være en hel Klasse Mennesker, hvem det ligger i Blodet at spare; man ved, at den mindre Borgerstand i Frankrig i og for sig er sparsommelig —, og dem, der er nødt dertil, og de behøver aldrig moralsk Tale for at gøre det, det er den haarde Tvang, der driver dem til at sætte deres Forbrug ned til det mindst mulige. Jeg fraraader, at man bliver ved med fra forskellig Side at opfordre alle Mennesker til at spare, det vil ganske sikkert ikke have den mindste Virkning. Dette siger jeg netop med Hensyn til den saakaldte Luksusbeskatning. Det er altsaa for at skaffe Penge i Statskassen, ikke af nogen anden Grund og ikke for at indskrænke Forbruget, som man ikke kan nedsætte ad den Vej, men for at skaffe Penge i Statskassen, at Finansministeren, naar han har villet det, har maattet indrette den Beskatning, der kaldes Luksusbeskatning.

Man har fra forskellig Side nævnt som noget, der kunde komme, den saakaldte Importregulering. Jeg har dog forstaaet — men jeg har intet Referat at holde mig til —, at den højtærede Minister ikke har tiltraadt Tanken herom. Jeg for min Del vilde se Forslaget derom, før jeg kunde udtale nogen Mening om, hvorvidt noget saadant kunde finde Sted uden en Fordyrelse af Varer, der blev til Beskyttelse for den indenlandske Industri, som jeg i alt Fald i Almindelighed ikke vil være med til. Jeg tror i øvrigt, at hvis noget saadant skal forekomme, maa Regeringen bedømme det, og Regeringen maa altsaa stille Forslag derom. Om Regeringen vil dette, bliver Regeringens Sag, men andre, Oppositionspartierne, kan efter min Mening ikke abstrakt give deres Tilslutning til saadanne Tanker, fordi man ikke kan vide, hvorledes de vil blive udført i Praksis. Man kan naturligvis tænke sig Indførselsforbud direkte, og ved saadanne